

I

(Säädökset, joita ei tarvitse julkaista)

NEUVOSTON DIREKTIIVI 96/26/EY,

annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996,

maanteiden kansallisen ja kansainvälisen tavara- ja henkilöliikenteen harjoittajien ammattiin pääsystä sekä tutkintotodistusten, todistusten ja muiden muodollista kelpoisuutta osoittavien asiakirjojen vastavuoroisesta tunnustamisesta sekä toimenpiteistä näiden liikenteenharjoittajien sijoittautumisvapauden tehokkaan käyttämisen edistämiseksi

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 75 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotukset⁽¹⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnot⁽²⁾,

noudattaa perustamissopimuksen 189 c artiklassa tarkoitettua menettelyä⁽³⁾,

sekä katsoo, että

maanteiden kansallisen ja kansainvälisen tavaraliikenteen harjoittajan ammattiin pääsystä 12 päivänä marraskuuta 1974 annettua neuvoston direktiiviä 74/561/ETY⁽⁴⁾, maanteiden kansallisen ja kansainvälisen henkilöliikenteen harjoittajan ammattiin pääsystä 12 päivänä marraskuuta 1974 annettua neuvoston direktiiviä 74/562/ETY⁽⁵⁾ ja maanteiden tavara- ja henkilöliikenteen harjoittajien tutkintotodistusten, todistusten ja muiden muodollista kelpoisuutta osoittavien asiakirjojen vastavuoroisesta tun-

nustamisesta sekä toimenpiteistä näiden liikenteenharjoittajien sijoittautumisvapauden tehokkaan käyttämisen edistämiseksi 12 päivänä joulukuuta 1977 annettua neuvoston direktiiviä 77/796/ETY⁽⁶⁾ on mukautettu olennaisella tavalla useaan otteeseen; selvyuden vuoksi olisi järkevää yhdistää mainitut direktiivit yhdeksi kokonaisuudeksi,

kuljetusmarkkinoiden organisointi on olennainen osa perustamissopimuksessa määrättyä yhteisen liikennepoliittikan toteuttamista,

maanteiden tavara- ja henkilöliikenteen harjoittajan (jäljempänä 'maanteiden liikenteenharjoittaja') ammattiin pääsyn edellytysten yhteensovittamiseen tähtäävillä toimenpiteillä edistetään sijoittautumisoikeuden tehokasta käyttöä,

on tarpeen ottaa käyttöön yhteiset säännöt maanteiden kansallisen ja kansainvälisen liikenteenharjoittajan ammattiin pääsystä, jotta huolehdittaisiin siitä, että liikenteenharjoittajat olisivat nykyistä pätevämpiä, ja täten edistettäisiin markkinoiden järjeistämistä, mikä käyttäjien, maanteiden liikenteenharjoittajien ja koko talouselämän eduksi parantaisi tarjottavien palvelujen laatua ja edistäisi liikenneturvallisuutta,

maanteiden liikenteenharjoittajan ammattiin pääsyä koskeviin sääntöihin olisi siksi sisällyttävä ammatinharjoittajien hyvä maine, vakavaraisuus ja ammatillinen pätevyys,

näitä yhteisiä sääntöjä ei kuitenkaan ole tarpeen soveltaa tiettyihin kuljetuksiin, joiden taloudellinen merkitys on vähäinen,

⁽¹⁾ EYVL N:o C 286, 14.11.1990, s. 4, ja tarkistus toimitettu 16 päivänä joulukuuta 1993.

⁽²⁾ EYVL N:o C 339, 31.12.1991, s. 5 ja EYVL N:o C 295, 22.10.1994, s. 30.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto annettu 13 päivänä joulukuuta 1991 (EYVL N:o C 13, 20.1.1992, s. 433) ja 20 päivänä huhtikuuta 1994 (EYVL N:o C 128, 9.5.1994, s. 136), neuvoston yhteinen kanta vahvistettu 8 päivänä joulukuuta 1995 (EYVL N:o C 356, 30.12.1995) ja Euroopan parlamentin päätös tehty 28 päivänä maaliskuuta 1996 (sitä ei ole vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽⁴⁾ EYVL N:o L 308, 19.11.1974, s. 18, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 3572/90 (EYVL N:o L 353, 17.12.1990, s. 12).

⁽⁵⁾ EYVL N:o L 308, 19.11.1974, s. 23, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 3572/90 (EYVL N:o L 353, 17.12.1990, s. 12).

⁽⁶⁾ EYVL N:o L 334, 24.12.1977, s. 37, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 89/438/ETY (EYVL N:o L 212, 22.7.1989, s. 101). Oikaisu EYVL:ssä N:o L 298, 17.10.1989, s. 31.

1 päivästä tammikuuta 1993 maanteiden kansainvälisen tavaraliikenteen rajan yli tapahtuvaa liikennettä säännellään markkinoille pääsystä laadullisin perustein myönnettujen yhteisön lupien järjestelmällä,

hyvää mainetta koskevan vaatimuksen osalta on markkinoiden tehokkaan uudelleenjärjestelyn vuoksi välttämätöntä tehdä liikenteenharjoittajan ammattiin pääsy yhdenmukaisesti riippuvaiseksi siitä, että hakijaa ei ole rangaistu vakavista rikoksista, mukaan luettuina talousrikokset, että häntä ei ole todettu sopimattomaksi tämän ammatin harjoittamiseen ja että hän noudattaa maanteiden liikenteenharjoittajan ammattiin sovellettavia säännöksiä,

riittävän vakavaraisuuden osalta on erityisesti eri jäsenvaltioiden yritysten yhtäläisen kohtelun varmistamiseksi välttämätöntä määrätä tietyt kriteerit, jotka maanteiden liikenteenharjoittajien on täytettävä,

olisi tarkoituksenmukaista hyväksyä riittäväksi todisteeksi hyvästä maineesta ja vakavaraisuudesta ammattiin pääsyä varten vastaanottavassa jäsenvaltiossa asianmukaiset sen maan toimivaltaisen viranomaisen antamat asiakirjat, josta maanteiden liikenteenharjoittaja on peräisin tai josta hän tulee,

ammattillisen pätevyyden osalta on suositeltavaa säätää, että maanteiden liikenteenharjoittajan ammattiin pyrkivä osoittaa tämän pätevyyden suorittamalla kirjallisen kokeen, mutta että jäsenvaltiot voivat vapauttaa hakijan tällaisen kokeen suorittamisvelvollisuudesta, jos hän esittää todisteet riittävästä käytännön kokemuksesta,

jäsenvaltioiden on hyväksyttävä riittäväksi todisteeksi ammatillisesta pätevyydestä todistukset, jotka on annettu yhteisön maanteiden liikenteenharjoittajan ammattiin pääsyä koskevien säännösten mukaisesti,

olisi säädettävä jäsenvaltioiden välisestä vastavuoroisesta avunantojärjestelmästä tämän direktiivin soveltamiseksi,

tämä direktiivi ei vaikuta liitteessä II olevassa B osassa mainittujen direktiivien kansallisen lainsäädännön osaksi saattamis- ja soveltamisvelvollisuuteen annetussa määräajassa,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

OTSIKKO I

Pääsy liikenteenharjoittajan ammattiin

1 artikla

1. Maanteiden liikenteenharjoittajan ammattiin pääsyn sovelletaan tämän direktiivin yhteisten sääntöjen mukaisesti annettuun jäsenvaltioiden säännöksiä.

2. Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- 'maanteiden tavaraliikenteen harjoittajan ammatilla' luonnollisen henkilön tai yrityksen joko yksittäisellä moottoriajoneuvolla tai ajoneuvoyhdistelmällä toisen lukuun harjoittamaa tavaraliikennettä,
- 'maanteiden henkilöliikenteen harjoittajan ammatilla' luonnollisen henkilön tai yrityksen harjoittamaa toimintaa joko yleisön tai tietyn käyttäjäryhmän kuljettamiseksi matkustajan tai kuljetuksen järjestävän yrityksen suorittamaa maksua vastaan yli yhdeksän henkilön, kuljettaja mukaan lukien, kuljettamiseen rakennetulla ja varustetulla ja tähän käyttöön tarkoitettulla moottoriajoneuvolla,
- 'yrityksellä' voittoa tavoittelevaa tai tavoittelematonta luonnollista henkilöä tai voittoa tavoittelevaa tai tavoittelematonta oikeushenkilöä, henkilöyhdistystä tai ryhmää, joka ei ole oikeushenkilö, ja julkisen viranomaisen alaista elintä riippumatta siitä, onko se itse oikeushenkilö tai onko viranomainen, jonka alainen se on, oikeushenkilö.

2 artikla

1. Tämän direktiivin soveltamisalaan eivät kuulu yritykset, jotka harjoittavat maanteiden tavaraliikennettä ajoneuvoilla, joiden suurin sallittu hyötykuorma on enintään 3,5 tonnia tai joiden suurin sallittu kokonaispaino on enintään 6 tonnia. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin alentaa mainittuja rajoja joko kaikkien tai tiettyjen kuljetusten osalta.

2. Jäsenvaltiot voivat komissiota kuultuaan jättää tämän direktiivin kaikkien tai joidenkin säännösten soveltamisalan ulkopuolelle yritykset, jotka harjoittavat ainoastaan kansallista maanteiden tavaraliikennettä, jolla on vain vähäinen vaikutus kuljetusmarkkinoihin joko

— kuljetettavien tavaroiden luonteen vuoksi tai

— kuljetettavien matkojen lyhyden vuoksi.

Odottamattomissa tilanteissa jäsenvaltiot voivat myöntää tilapäisen poikkeuksen siihen asti, kunnes neuvottelut komission kanssa on saatettu päätökseen.

3. Jäsenvaltiot saavat komissiota kuultuaan jättää tämän direktiivin kaikkien tai joidenkin säännösten soveltamisalan ulkopuolelle yritykset, jotka harjoittavat

ainoastaan tiettyä ei-kaupallista maanteiden henkilöliikennettä tai joiden pääammatti on muu kuin maanteiden henkilöliikenteen harjoittaminen, jos niiden kuljetuksilla on vain vähäinen vaikutus kuljetusmarkkinoihin.

3 artikla

1. Yrityksillä, jotka haluavat ryhtyä maanteiden liikenteenharjoittajiksi, on oltava

- a) hyvä maine,
- b) riittävä vakavaraisuus,
- c) säädetty ammatillinen pätevyys.

Jos hakija on luonnollinen henkilö, joka ei täytä edellä c alakohdassa mainittua edellytystä, toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin antaa hänelle luvan ryhtyä maanteiden liikenteenharjoittajaksi, jos hän nimeää toimivaltaisille viranomaisille toisen henkilön, joka täyttää edellä a ja c alakohdassa mainitut edellytykset ja joka jatkuvasti ja tosiasiallisesti johtaa yrityksen kuljetustoimintaa.

Jos hakija ei ole luonnollinen henkilö:

— Yrityksen kuljetustoimintaa jatkuvasti ja tosiasiallisesti johtavan henkilön tai johtavien henkilöiden on täytettävä edellä a alakohdassa mainitut edellytykset. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että myös muut yrityksessä toimivat henkilöt täyttävät tämän edellytyksen.

— Ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettun henkilön tai siinä tarkoitettujen henkilöiden on täytettävä edellä c alakohdassa säädetty vaatimus.

2. Jäsenvaltioiden on määritettävä ne edellytykset, jotka niiden alueelle sijoittautuneiden yritysten on täytettävä, jotta ne täyttäisivät hyvää mainetta koskevan vaatimuksen.

Niiden on säädettävä, että tämä vaatimus ei täyty tai että se ei enää täyty, jos se luonnollinen henkilö tai ne luonnolliset henkilöt, joiden katsotaan täyttävän tämän edellytyksen 1 kohdan mukaisesti,

- a) on tuomittu vakavista rikoksista, mukaan luettuina talousrikokset,
- b) on jonkin voimassa olevan säännöksen nojalla todettu soveltumattomaksi harjoittamaan maanteiden liikenteenharjoittajan ammattia,
- c) on tuomittu vakavista, toistuvista rikoksista sellaisia voimassa olevia säännöksiä vastaan, jotka koskevat

— tässä ammatissa sovellettavia palkka- ja työsuhteen ehtoja tai

— maanteiden tavara- ja henkilökuljetuksia ja erityisesti kuljettajien ajo- ja lepoaikoja, kuorma-autojen painoja ja mittoja, liikenneturvallisuutta ja ajoneuvojen turvallisuutta koskevia määräyksiä.

Edellä a, b ja c luetelmakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa hyvää mainetta koskevan ehdon ei saa katsoa täyttyvän, ennen kuin kyseinen asia on voimassa olevien kansallisten säännösten nojalla korjattu tai on ryhdytty muihin vaikutukseltaan vastaaviin toimenpiteisiin.

3. a) Riittävällä vakavaraisuudella tarkoitetaan yrityksen toiminnan käynnistämisen ja asianmukaisen hoitamisen turvaamiseksi riittäviä varoja.

b) Vakavaraisuuden arvioimiseksi toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon yrityksen mahdolliset tilinpäätökset; sen käytettävissä olevat varat mukaan lukien pankissa olevat käteisvarat, tilinlytisoikeudet ja lainavarat; kaikki varat, mukaan lukien yrityksen vakuutena käytettävissä oleva omaisuus; kulut, mukaan lukien ajoneuvojen, tilojen, kalusteiden ja laitteiden ostomenot tai käsiraha, sekä käyttöpääoma.

c) Yrityksellä, joka on maanteiden liikenteenharjoittaja, on oltava käytettävissään pääoma tai vararahasto, jonka määrä on vähintään

— 3 000 ecua käytössä olevaa ajoneuvoa kohti tai

— 150 ecua yrityksen tavarakuljetukseen käyttämien ajoneuvojen sallitun enimmäispainon tonnia kohti tai

— 150 ecua yrityksen henkilöliikenteeseen käyttämien ajoneuvojen istuinpaikkaa kohti

sen mukaan, mikä näistä määristä on pienin.

Jäsenvaltiot voivat poiketa ensimmäisen alakohdan säännöksestä niiden liikenneyritysten osalta, jotka toimivat yksinomaan kansallisilla markkinoilla.

d) Edellä a, b ja c alakohdan osalta toimivaltainen viranomais voi hyväksyä todisteeksi vakavaraisuudesta pankin tai muun asianmukaisesti pätevän laitoksen antaman todistuksen tai vakuuden. Tällainen todiste tai vakuus voidaan antaa pankkitakuuna tai muussa vastaavassa muodossa.

- e) Edellä b, c ja d alakohtaa sovelletaan ainoastaan yrityksiin, joille jäsenvaltio on 1 päivän tammikuuta 1990 jälkeen kansallisten säännösten nojalla antanut luvan maanteiden liikenteen harjoittamiseen.

4. Ammatillista pätevyyttä koskevana edellytyksenä on tietojen hallinta, joka osoitetaan suorittamalla kunkin jäsenvaltion tähän tehtävään nimeämän viranomaisen tai laitoksen liitteessä I luetelluissa aihepiireissä järjestämä kirjallinen koe, joka voi olla muodoltaan monivalintakoe.

Jäsenvaltiot voivat vapauttaa tästä kokeesta ne hakijoina olevat maanteiden liikenteenharjoittajat, jotka osoittavat, että heillä on vähintään viiden vuoden käytännön kokemus liikennettä harjoittavan yrityksen johtotehtävistä.

Jäsenvaltiot voivat vapauttaa tiettyjen korkeamman asteen ja teknisen alan tutkintotodistusten haltijat osallistumasta kokeeseen tutkintotodistuksiin sisältyvissä aihepiireissä, jos nämä todistukset osoittavat, että heillä on vakuuttavat tiedot liitteessä I luetelluista aihepiireistä.

Ammatillinen pätevyys on osoitettava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun viranomaisen tai laitoksen antamalla todistuksella.

4 artikla

Jäsenvaltioiden on määriteltävä ne olosuhteet, joissa maanteiden liikennettä harjoittava yritys voi 3 artiklan 1 kohdasta poiketen toimia asianmukaisesti todetuissa erityistapauksissa tilapäisesti enintään yhden vuoden määraajan, jota voidaan pidentää enintään kuudella kuukaudella, jos maanteiden liikennettä harjoittava henkilö tai 3 artiklan 1 kohdan a ja c alakohdassa säädetty edellytykset täyttävä henkilö kuolee, tulee työkyvyttömäksi tai menettää oikeustoimikelpoisuutensa.

Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin poikkeustapauksissa erityisistä syistä antaa pysyvän luvan hoitaa yritystä henkilölle, joka ei täytä 3 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä ammatillisen pätevyyden edellytystä, jos kyseisellä henkilöllä on vähintään kolmen vuoden käytännön kokemus yrityksen päivittäisestä johtamisesta.

5 artikla

1. Yritysten, jotka esittävät todisteen, että niillä oli ennen

- 1 päivää tammikuuta 1978 Belgian, Tanskan, Saksan, Ranskan, Irlannin, Italian, Luxemburgin, Hollannin ja Yhdistyneen kuningaskunnan osalta,

— 1 päivää tammikuuta 1984 Kreikan osalta,

— 1 päivää tammikuuta 1986 Espanjan ja Portugalin osalta,

— 3 päivää lokakuuta 1989 entisen Saksan demokraattisen tasavallan osalta

jäsenvaltion kansallisten säännösten nojalla lupa harjoittaa tapauskohtaisesti maanteiden kansallista ja/tai kansainvälistä tavara- tai henkilöliikennettä, ei tarvitse esittää todistetta, että ne täyttävät 3 artiklassa säädetty edellytykset.

2. Sellaisten luonnollisten henkilöiden, jotka

— 31 päivän joulukuuta 1974 jälkeen ja ennen 1 päivää tammikuuta 1978 Belgian, Tanskan, Saksan, Ranskan, Irlannin, Italian, Luxemburgin, Hollannin ja Yhdistyneen kuningaskunnan osalta,

— 31 päivän joulukuuta 1980 jälkeen ja ennen 1 päivää tammikuuta 1984 Kreikan osalta,

— 31 päivän joulukuuta 1982 jälkeen ja ennen 1 päivää tammikuuta 1986 Espanjan ja Portugalin osalta,

— 2 päivän lokakuuta 1989 jälkeen ja ennen 1 päivää tammikuuta 1992 entisen Saksan demokraattisen tasavallan alueen osalta

— ovat saaneet luvan harjoittaa tapauskohtaisesti maanteiden tavara- tai henkilöliikennettä ja jotka eivät olleet esittäneet kansallisten säännösten nojalla todistetta ammatillisesta pätevyydestään tai

— on nimetty tosiasiallisesti ja jatkuvasti johtamaan yrityksen toimintaa,

on täytettävä 3 artiklan 4 kohdassa säädetty ammatillisen pätevyyden edellytys ennen

— 1 päivää tammikuuta 1980 Belgian, Tanskan, Saksan, Ranskan, Irlannin, Italian, Luxemburgin, Hollannin ja Yhdistyneen kuningaskunnan osalta,

— 1 päivää tammikuuta 1986 Kreikan osalta,

— 1 päivää tammikuuta 1988 Espanjan ja Portugalin osalta,

— 1 päivää heinäkuuta 1992 entisen Saksan demokraattisen tasavallan alueen osalta.

Edellä olevaa säännöstä sovelletaan myös 3 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa.

6 artikla

1. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on perusteltava tämän direktiivin nojalla toteutettujen toimenpiteiden mukaisesti tekemänsä päätökset hylätä hake-

mus pääsystä maanteiden liikenteenharjoittajan ammat-
tiin.

2. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että toimivaltaiset viranomaiset peruuttavat luvan harjoittaa maanteiden liikenteenharjoittajan ammattia, jos ne toteavat, että 3 artiklan 1 kohdan a, b tai c alakohdassa säädetyt edellytykset eivät enää täyty. Tällöin niiden on varattava riittävä aika, jonka kuluessa toinen henkilö voidaan osoittaa kelpoisuutensa menettäneen tilalle.

3. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tässä direktiivissä tarkoitettut yritykset voivat asianmukaisin keinoin valvoa etujaan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja päätöksiä tehtäessä.

7 artikla

1. Jos tapauskohtaisesti maanteiden tavara- tai henkilöliikenteenharjoittaja, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon, syyllistyy maantieliikennettä koskevaan vakavaan rikokseen taikka vähäiseen, mutta toistuvaan rikokseen, joka saattaa johtaa maanteiden liikenteenharjoittajan luvan peruuttamiseen, jäsenvaltioiden on annettava jäsenvaltiolle, johon kyseinen maanteiden liikenteenharjoittaja on sijoittautunut, kaikki hallussaan olevat, tällaisia rikoksia ja niistä määräämiään rangaistuksia koskevat tiedot.

2. Jos jäsenvaltio peruuttaa antamansa luvan kansainvälisen maantieliikenteen harjoittamiseen, sen on ilmoitettava asiasta komissiolle, joka välittää tarvittavat tiedot asianomaisille jäsenvaltioille.

3. Jäsenvaltioiden on annettava toisilleen vastavuoroisesti apua tämän direktiivin soveltamiseksi.

OTSIKKO II

Tutkintotodistusten, todistusten ja muiden muodollista kelpoisuutta osoittavien asiakirjojen vastavuoroinen tunnustaminen

8 artikla

1. Jäsenvaltioiden on tässä direktiivissä tarkoitettun toiminnan suhteen toteutettava tässä direktiivissä tarkoitettujen toimenpiteet siltä osin, kuin on kyse sijoittautumisvapauden rajoitusten poistamista koskevan yleisen toimintaohjelman I osastossa tarkoitettujen luonnollisten henkilöiden ja yritysten sijoittumisesta niiden alueelle⁽¹⁾.

2. Vastaanottavan jäsenvaltion on maanteiden liikenteenharjoittajan toiminnan harjoittamista varten hyväksyttävä riittäväksi todisteeksi hyvästä maineesta tai siitä, ettei asianomainen ole ollut konkurssissa, ote rikosrekisteristä tai, jos tällaista ei ole, mainittujen edellytysten toteutumista osoittava vastaava asiakirja, jonka on antanut sen maan toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen, josta liikenteenharjoittaja on peräisin tai josta hän tulee, sanotun kuitenkin estämättä 3 ja 4 kohdan soveltamista.

3. Jos vastaanottava jäsenvaltio asettaa omille kansalaisilleen tiettyjä vaatimuksia hyvästä maineesta eikä todistetta tällaisten vaatimusten täytymisestä voida esittää 2 kohdassa tarkoitettulla asiakirjalla, tämän valtion on hyväksyttävä muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta riittäväksi todisteeksi mainittujen vaatimusten täyttymistä osoittava asiakirja, jonka on antanut sen maan toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen, josta ulkomaan kansalainen on peräisin tai josta hän tulee. Tällaisen asiakirjan tulee koskea niitä erityisiä seikkoja, joita vastaanottava maa pitää asiaan vaikuttavina.

4. Jos maa, josta ulkomaan kansalainen on peräisin tai josta hän tulee, ei anna 2 ja 3 kohdassa tarkoitettua asiakirjaa, sen sijasta voidaan antaa valahtoinen ilmoitus tai juhlallinen vakuutus, jonka asianomainen antaa sen maan toimivaltaiselle oikeus- tai hallintoviranomaiselle tai tarvittaessa notaarille, josta asianomainen on peräisin tai josta hän tulee; mainitun viranomaisen tai notaarin on todistettava valahtoinen ilmoitus tai juhlallisen vakuutuksen muodossa annettu ilmoitus oikeaksi. Ilmoitus siitä, ettei ole ollut konkurssissa, voidaan antaa samassa maassa myös toimivaltaiselle ammatilliselle toimielimelle.

5. Edellä 2 ja 3 kohdassa tarkoitettut asiakirjat eivät niitä esitettäessä saa olla kolmea kuukautta vanhempia. Tämä edellytys koskee myös 4 kohdan mukaisesti annettuja ilmoituksia ja vakuutuksia.

9 artikla

1. Jos vastaanottavassa jäsenvaltiossa vaaditaan todistus vakavaraisuuden osoittamiseksi, tämän valtion on rinnastettava sen omalla alueella annetun todistuksen kanssa vastaava todistus, jonka on antanut sen maan pankki, josta ulkomaan kansalainen on peräisin tai josta hän tulee, tai muu sen maan nimeämä toimielin.

2. Jos jäsenvaltio asettaa omille kansalaisilleen tiettyjä vaatimuksia vakavaraisuudesta eikä todistetta tällaisten vaatimusten täytymisestä voida esittää 1 kohdassa tarkoitettulla asiakirjalla, tämän valtion on hyväksyttävä muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta riittäväksi todisteeksi mainittujen vaatimusten täyttymistä osoittava todistus, jonka on antanut sen maan toimivaltainen hallintoviranomainen, josta ulkomaan kansalainen on peräisin tai josta hän tulee. Todistuksen tulee koskea niitä erityisiä

⁽¹⁾ EYVL N:o 2, 15.1.1962, s. 36/62

seikkoja, joita vastaanottava maa pitää asiaan vaikuttavina.

10 artikla

1. Tammikuun 1 päivästä 1990 jäsenvaltioiden on hyväksyttävä riittäväksi todisteeksi ammatillisesta pätevyydestä 3 artiklan 4 kohdan neljännessä alakohdassa tarkoitetut toisen jäsenvaltion antamat todistukset.

2. Yrityksiltä, joille on kansallisten säännösten mukaisesti annettu Kreikassa ennen 1 päivää tammikuuta 1981 tai muissa jäsenvaltioissa ennen 1 päivää tammikuuta 1975 lupa harjoittaa maanteiden kansallista ja/tai kansainvälistä tavara- tai henkilöliikennettä, ja jos kyseiset yritykset ovat perustamissopimuksen 58 artiklassa tarkoitettuja yhtiöitä, jäsenvaltioiden on hyväksyttävä riittäväksi todisteeksi ammatillisesta pätevyydestä todistukset, joissa todetaan, että kyseistä toimintaa on tosiasiallisesti harjoitettu jäsenvaltiossa kolmen vuoden ajan. Toiminnan loppumisesta ei saa olla kulunut enempää kuin viisi vuotta todistusta esitettäessä.

Oikeushenkilön osalta todistus, jossa todetaan toimintaa tosiasiallisesti harjoitetun, on annettava yhdelle luonnollisista henkilöistä, jotka ovat tosiasiallisesti vastuussa yrityksen kuljetustoiminnasta.

3. Maanteiden liikenteenharjoittajille ennen 1 päivää tammikuuta 1990 tuohon päivään asti voimassa olevien säännösten nojalla annettujen ammatillisten pätevyydistusten on katsottava vastaavan tällä direktiivillä muutettujen säännösten mukaisesti annettuja todistuksia.

OTSIKKO III

Muut toimenpiteet

11 artikla

Jäsenvaltioiden on nimettävä ne viranomaiset ja toimielimet, jotka ovat toimivaltaisia antamaan 8 artiklan 2 kohdassa ja 9 artiklassa tarkoitettuja asiakirjoja ja 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun todistuksen. Niiden on viipymättä ilmoitettava tästä muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

12 artikla

Edellä 8 ja 11 artiklaa sovelletaan myös jäsenvaltioiden kansalaisiin, jotka työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta yhteisön alueella 15 päivänä lokakuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1612/68⁽¹⁾ nojalla harjoittavat maanteiden liikennettä työntekijöinä.

13 artikla

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tämän direktiivin täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet komissiota kuultuaan liitteen II osassa B mainittuihin päivämääriin mennessä.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

14 artikla

Liitteen II osassa A mainitut direktiivit kumotaan, sen kuitenkaan vaikuttamatta jäsenvaltion velvollisuuteen noudattaa kansallisen lainsäädännön osaksi saattamista ja soveltamista koskevia määräaikoja liitteen II osan B mukaisesti.

Viittauksia kumottuihin direktiiveihin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä III olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

15 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Luxemburgissa 29 päivänä huhtikuuta 1996.

Neuvoston puolesta

W. LUCHETTI

Puheenjohtaja

⁽¹⁾ EYVL N:o L 257, 19.10.1968, s. 2, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 2434/92 (EYVL N:o L 245, 26.8.1992, s. 1).

LIITE I

LUETTELO 3 ARTIKLAN 4 KOHDASSA TARKOITETUISTA AIHEPIIREISTÄ

Ammatillisen pätevyyden tunnustamisessa huomioon otettavien tietojen täytyy kattaa ainakin jäljempänä luetellut aihepiirit. Ne täytyy kuvata yksityiskohtaisesti, ja toimivaltaisten kansallisten viranomaisten täytyy määritellä tai hyväksyä ne. Ne täytyy suunnitella niin, että ne ovat sellaisten henkilöiden omaksuttavissa, joiden koulutustaso vastaa oppivelvollisuuden suorittaneen henkilön yleensä saavuttamaa koulutustasoa.

A. AIHEPIIRIT, JOIDEN TUNTEMUS VAADITAAN MAANTEIDEN LIIKENTEENHARJOITAJILTA, JOTKA AIKOVA HARJOITAA AINOASTAAN KANSALLISTA LIIKENNETTÄ**Lainsäädäntö**

Ammatin harjoittamisessa tarvittavat perustiedot siviili-, kauppa-, sosiaali- ja vero-oikeudesta, erityisesti

- sopimukset yleisesti,
- kuljetussopimukset, erityisesti liikenteenharjoittajan vastuu (luonne ja rajat),
- liikeyritykset,
- laskentatoimi,
- työlainsäädäntö ja sosiaaliturvasäännökset,
- verotusjärjestelmät.

1. Maanteiden tavaraliikenteen harjoittaja**a) Yrityksen kaupallinen ja taloudellinen johtaminen**

- maksu- ja rahoitusmenetelmät,
- kustannuslaskenta,
- hinnoittelu ja kuljetusehdot,
- liikekirjanpito,
- vakuutukset,
- laskutus,
- kuljetusten välittäjät,
- johtamistekniikat,
- markkinointi.

b) Markkinoille pääsy

- ammatin aloittamiseen ja ammatin harjoittamiseen liittyvät säännökset,
- kuljetusasiakirjat.

c) Tekniset standardit ja toiminnan tekniset näkökohdat

- ajoneuvojen painot ja mitat,
- ajoneuvon valinta,
- tyyppihyväksyntä ja rekisteröinti,
- ajoneuvon huoltostandardit,
- ajoneuvojen kuormaus ja purkaminen,
- vaarallisten aineiden kuljetukset,
- elintarvikkeiden kuljetukset,
- asianmukainen ympäristönsuojelu moottoriajoneuvojen käytössä ja korjauksessa.

- d) *Liikenneturvallisuus*
- liikennettä koskevat lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset,
 - liikenneturvallisuus,
 - onnettomuuksien ehkäisy ja menettely onnettomuustilanteessa.

2. **Maanteiden henkilöliikenteen harjoittaja**

a) *Yrityksen kaupallinen ja taloudellinen johtaminen*

- maksu- ja rahoitusmenetelmät,
- kustannuslaskenta,
- hinnoittelu ja kuljetusehdot,
- liikekirjanpito,
- vakuutukset,
- laskutus,
- matkatoimistot,
- johtamistekniikka,
- markkinointi.

b) *Henkilöliikenteen sääntely*

- liikennepalveluiden ja liikennesuunnitelmien laadinta,
- henkilöliikenteen harjoittamishdot,
- ammattiin pääsyä ja siinä toimimista koskevat säännökset,
- kuljetusasiakirjat.

c) *Tekniset standardit ja toimintaperiaatteet*

- ajoneuvon valinta,
- tyyppikatsastus ja rekisteröinti,
- ajoneuvon huoltostandardit,
- asianmukainen ympäristönsuojelu moottoriajoneuvojen käytössä ja korjauksessa.

d) *Liikenneturvallisuus*

- liikenteeseen sovellettavat lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset,
- liikenneturvallisuus,
- reittejä koskevat maantieteelliset tiedot,
- onnettomuuksien ehkäisy ja menettely onnettomuustilanteessa.

B. **AIHEPIIRIT, JOIDEN TUNTEMUS VAADITAAN MAANTEIDEN LIIKENTENHARJOITAJILTA, JOTKA AIKOVAT HARJOITAA KANSAINVÄLISTÄ LIKENNETTÄ**

- tapauskohtaisesti A kohdassa luetellut asiat,
- kansalliseen lainsäädäntöön, yhteisön standardeihin, kansainvälisiin yleissopimuksiin ja muihin kansainvälisiin sopimuksiin perustuvat säännökset, joita sovelletaan tapauskohtaisesti jäsenvaltioiden väliseen sekä yhteisön ja siihen kuulumattomien maiden maanteiden tavara- tai henkilöliikenteeseen,
- tullauskäytäntö ja tullimuodollisuudet,
- jäsenvaltioiden tärkeimmät liikennesäännöt.

LIITE II

OSA A

KUMOTUT DIREKTIIVIT

(joita tarkoitetaan 14 artiklassa)

- direktiivi 74/561/ETY
- direktiivi 74/562/ETY
- direktiivi 77/796/ETY

ja niiden muutokset järjestyksessä:

- direktiivi 80/1178/ETY
- direktiivi 80/1179/ETY
- direktiivi 80/1180/ETY
- direktiivi 85/578/ETY
- direktiivi 85/579/ETY
- direktiivi 89/438/ETY
- asetus (ETY) N:o 3572/90: ainoastaan 1 ja 2 artikla

OSA B

<i>Direktiivi</i>	<i>Kansallisen lainsäädännön osaksi saattamista tai soveltamista koskevat määräajat</i>
74/561/ETY (EYVL N:o L 308, 19.11.1974, s. 18)	1 päivä tammikuuta 1977 (täytäntöönpano) 1 päivä tammikuuta 1978
80/1178/ETY (EYVL N:o L 350, 23.12.1980, s. 41)	1 päivä tammikuuta 1981
85/578/ETY (EYVL N:o L 372, 31.12.1985, s. 34)	1 päivä tammikuuta 1986
89/438/ETY (EYVL N:o L 212, 22.7.1989, s. 101)	1 päivä tammikuuta 1990
74/562/ETY (EYVL N:o L 308, 19.11.1974, s. 23)	1 päivä tammikuuta 1977 (täytäntöönpano) 1 päivä tammikuuta 1978
80/1179/ETY (EYVL N:o L 350, 23.12.1980, s. 42)	1 päivä tammikuuta 1981
85/579/ETY (EYVL N:o L 372, 31.12.1985, s. 35)	1 päivä tammikuuta 1986
89/438/ETY (EYVL N:o L 212, 22.7.1989, s. 101)	1 päivä tammikuuta 1990
77/796/ETY (EYVL N:o L 334, 24.12.1977, s. 37)	1 päivä tammikuuta 1979
80/1180/ETY (EYVL N:o L 350, 23.12.1980, s. 43)	1 päivä tammikuuta 1981
89/438/ETY (EYVL N:o L 212, 22.7.1989, s. 101)	1 päivä tammikuuta 1990

LIITE III

VASTAAVUUSTAULUKKO

Direktiivi 74/561/ETY	Direktiivi 74/562/ETY	Direktiivi 89/438/ETY	Direktiivi 77/796/ETY	Tämä direktiivi
1 artikla 1 kohta	1 artikla 1 kohta			1 artikla 1 kohta
1 artikla 2 kohta ensimmäinen luetelmakohta	—			1 artikla 2 kohta ensimmäinen luetelmakohta
—	1 artikla 2 kohta ensimmäinen alakohta			1 artikla 2 kohta toinen luetelmakohta
1 artikla 2 kohta toinen luetelmakohta	1 artikla 2 kohta toinen alakohta			1 artikla 2 kohta kolmas luetelmakohta
2 artikla 1 ja 2 kohta	—			2 artikla 1 ja 2 kohta
—	1 artikla 3 kohta			2 artikla 3 kohta
3 artikla	2 artikla			3 artikla
4 artikla	3 artikla			4 artikla
5 artikla	4 artikla			5 artikla
6 artikla	5 artikla			6 artikla
6 a artikla	5 a artikla			7 artikla
7 artikla	6 artikla			—
—	—		1 artikla 1 kohta	8 artikla 1 kohta
—	—		3 artikla	8 artikla 2 kohta
—	—		4 artikla	9 artikla
8 artikla	7 artikla		5 artikla 1 kohta	10 artikla 1 kohta
Liite A kohta 1 kohta	Liite A kohta 1 kohta		5 artikla 2 kohta	10 artikla 2 kohta
Liite A kohta 2, 3, 4, 5 ja 5 kohta	—	4 artikla	—	10 artikla 3 kohta
—	Liite A kohta 2, 3, 4 ja 5 kohta		6 artikla	11 artikla
Liite B kohta	Liite B kohta		1 artikla 2 kohta	12 artikla
—	—	5 artikla	—	13 artikla
—	—		—	14 artikla
—	—		—	15 artikla
—	—		—	Liite I A kohta
—	—		—	Liite I A kohta 1 a, b, c ja d kohta
—	—		—	Liite I A kohta 2 a, b, c ja d kohta
—	—		—	Liite I B kohta
—	—		—	Liite II A osa
—	—		—	Liite II B osa
—	—		—	Liite III